

पद १०९

(रागः पिलु - तालः धुमाळी)

आम्ही चुकलो निजहित कामा । तूं चुकूं नको आत्मारामा ॥६७.॥
निजप्रकाशें अखण्ड जळसी । मीपणे स्वतेजें स्फुरसी । किति
भूतगोल हें सृजसी । या जीवा जागृति देसी । हा आत्मशक्तिचा
महिमा ॥१॥ विषयांवर धावें वृत्ती । जरि स्फुरे आत्मचित्स्फूर्ती ।
होतसे भोग संपूर्ती । वर्णिती वेद (शास्त्र) तव कीर्ती । तूं भोक्ता
जगिं जगदात्मा ॥२॥ जागृती भोग हा क्रमिला । कल्पित प्रपंची
रमला । बहुरूपे एकचि नटला । नोळखे आत्मशक्तीला । भोगत्रयि
एक चिदात्मा ॥३॥ कोण मी नकळे अज्ञानी । शरणागत
विद्वच्चरणी । बोधामृत पडलें श्रवणीं । मी धन्य मी ब्रह्मज्ञानी ।
बहुरंगी हा सर्वात्मा ॥४॥ श्रीसकलमतप्रभु आले । स्मितहास्ये
वच हें वदले । कोण बद्ध मुक्त जगिं झाले । नसतेचि नाहिंसे झाले ।
नित्यमुक्त सहजसुख सीमा ॥५॥ मंगलादि मंगल शक्ती । मंगल
मुख मानस वृत्ती । मंगल शिव मायिक स्फूर्ती । मंगल हो सहज
स्थिति मुक्ती । मंगलरूपीं मंगलधामा ॥६॥ आळवी तूं चेतन देवा
। हांक देई धावा धावा । द्या सहजमुक्तिचा ठेवा । जरि जन्मांतरि
घ्या सेवा । पूर्णादि पूर्ण परमात्मा ॥७॥ मार्ताण्डप्रभें तम हरलें ।
धुंडिता जीव भ्रम न मिळे । ब्रह्मगान श्रवणी रुचले । ज्ञानाब्धि
सहजचि उसळे । सच्चित्सुख जगदभिरामा ॥८॥